

efter og ikke gjøre Modstand, selv om Loven bliver vedtagen og saaledes kommer til at lide af en formel Mangel.

Andrø: Billige Fordringer, som Ministeren maatte ville stille til Rigsdagen, vilde det vist være urigtigt at nægte opfyldte. Naar man imidlertid ikke anerkjender Billigheden i den Fordring af Ministeren, at han, for at kunne udføre den foreliggende Lov, skal have en særlig Bevilling paa Finantsloven, maa det dog maaftke være mig tilladt at bemærke, at den ærede Minister saa godt som Nogen har været med at gennemføre Systemet om Tillægsbevillinger, hvilket System jo nu har bestaaet i en Række af Aar og har vist sig at kunne gaae ved Siden af en forsvarelig Førelse af Regjeringsen; i dette Systems Gjennemførelse have vi jo Alle taget Deel, men Saa saa stærkt som den ærede Minister. Da den ærede Minister er kommen tilbage paa de af ham gjorte Bemærkninger i et tidligere Møde, maa jeg atter bemærke, at der paa ingen Maade gives ham nogen Bemyndigelse ved, at denne Clausul bliver staaende. Det er en Vildfarelse, — som jeg ikke troede, at man behøvede oftere at gjendrive efter Alt, hvad der er blevet forhandlet derom — at forudsætte, at Ministeren vilde faae den allerringeste Bemyndigelse, hvis denne Clausul, som af andre Grunde ikke bør blive staaende i Loven, blev staaende. Den Bemyndigelse, som Ministeren savner, er jo ingen Lovbemyndigelse overhovedet, men det er en formel Anviisningsbemyndigelse, som Finantsloven giver; men det vilde være en Fiction — det maa gjentages saa ofte, som man synes at glemme det — stærkere end nogen anden Fiction, man har været at gjøre gjældende, at sige, at en Lov fik Charakter af en Finantslov blot derved, at disse Linier tilføies; det gaaer ikke an at paastaae dette, og saa ofte denne Paastand gjøres, saa ofte er det en Nødvendighed for de Medlemmer af Landstinget, der nære den samme Anskuelse som jeg i saa Henseende, bestemt at modsigte det. Der vil altsaa ikke gives Ministeren den allerringeste Bemyndigelse, som han ikke allerede har, til at udbetale Pengene, om ogsaa denne Clausul blev tilføiet; den vilde efter min Overbeviisning staae som en

aldeles ørkesløs og overflødig Tilføining. Den formelle Bemyndigelse har Rigsdagen aldrig vægret sig ved senere at give i den Form, som Regjeringen har ønsket. Hvis der imidlertid alligevel skulde være Tale om, at Ministeren ønskede at faae en saadan særlig Bemyndigelse, hvis han personlig skulde betragte disse Forhold med større Uro end nogen tidligere Minister, da er der en Udvei aaben, som jeg, der saa godt som Nogen ønsker at imødekomme ethvert af Ministerens billige Ønsker, skal være villig til at laae ind paa. Denne Udvei er ganske simpelt den, at indføre i Finantsloven en almindelig Bemyndigelse til at udbetale Penge i Genhold til alle de Love, der ere vedtagne i denne Session; dette vilde da fjerne den sidste Rest af Betænkelighed. Jeg troer, at Ministeren vil indrømme, at dette vilde være en fuldstændig Opfyldelse af Alt, hvad der fra hans Side kunde fordres, og Forholdene medføre nu en Mulighed af at realisere denne Fremgangsmaade, idet jo Finantsloven er kommen tilbage til dette Thing.

Indenrigsministeren: Ja, hvis den ærede Landstingsmand kan skaffe denne Bemyndigelse ind i Finantsloven, saa er jeg tilfredsstillet. Dog maa jeg bemærke, at det at fordrø sig anvist det Beløb, man er forpligtet til at udbetale, og som man ikke retlig kan udbetale uden en Anviisning, anseer jeg ikke alene som et billigt Ønske, men som et ligefremt Krav, som en Ret, der tilfidesættes, naar den ikke bliver opfyldt. Hvad Spørgsmaalet om Tillægsbevillingsloven angaaer, da skal jeg ikke gaae ind derpaa i dets Almindelighed, men jeg skal kun bemærke, at man ikke faaer Kravet paa Anviisning, førend Udbetalingen skeer, fyldestgjort derved, at man faaer et ubestemt Øfte, hvortil der ingen Fuldmagt hører, men at det vil blive bevilget paa en Tillægsbevilling, saa meget mere, som man jo har seet, at en saadan er bleven forkastet, endog i dette Thing, eller derved, at man bliver henvist til den Afgjørelse, der vil finde Sted gennem Revisionen eller til Fristbøvelse ved Rigsretten. Nei! Naar man siger: „Du skal udbetale disse Penge, men Du maa ikke udbetale dem uden en Anviisning“, saa er man berettiget til at fordrø den Anviisning,